

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2002-2003

11 februari 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de selectieve inzameling van textiel in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de ontduiking van heffingen op Vlaams afval dat gestort wordt in Wallonië

Vraag om uitleg van mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aanpassing van tarieven VZW Interventiefonds Oud Papier

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen voor het waterbeleid door financiële constructies

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de overdracht van gronden bij bodemverontreiniging

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Dinsdag 11 februari 2003

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de selectieve inzameling van textiel in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de selectieve inzameling van textiel in Vlaanderen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, met deze vraag wil ik het probleem aankaarten van de inzameling van textielafval dat ik vooral als een sociaal probleem zie, en misschien iets minder als een ecologisch probleem. Uiteraard gaan de twee wel samen.

De meest gangbare vorm van inzameling van textiel in Vlaanderen is de inzameling van tweedehandskleding door verenigingen die opkomen voor goede doelen. De activiteiten van het inzamelen en sorteren van afgedankte kleren waren weinig rendabel gedurende tientallen jaren en werden daarom overgelaten aan dit soort van verenigingen voor het goede doel. In de loop der jaren groeide hierrond een sociale economie met kansen voor sociaal-professionele integratie van laaggeschoolden, langdurig werklozen, bestaansminimumtrekkers, enzovoort. De opbrengsten werden bovendien geïnvesteerd in caritatieve activiteiten.

Pas halfweg de jaren negentig werd de textielinzameling ook meer ingeschreven in een milieuperspectief. Recuperatie van textiel wordt nu gelijkgesteld met de inzameling en verwerking van 'textielafval', met wettelijke doelstellingen en reglementen terzake. Naast de sociale doelstellingen komt

dan ook meer nadruk te liggen op milieudoelstellingen : inzamelpercentage, hergebruik, ja, zelfs preventie. Het inzamelen van textielafval dat nadien niet meer gesorteerd wordt, blijkt wel rendabel voor nieuwe spelers op de markt die dikwijls opereren in grijze fiscale en arbeidscircuits en soms ten onrechte het caritatieve aspect nog hanteren. Dit heeft ernstige gevolgen voor de bestaande verenigingen die met de inzameling van tweedehandskleding sociale doelen behartigen en een sociale tewerkstelling van om en bij de 160 mensen garanderen. Ik verwijs in dit verband naar de verenigingen die aangesloten zijn bij de koepel Recycl'Aid. Door de nieuwe spelers op de markt zien zij de kwaliteitstextiel fractie – echt opnieuw bruikbare kleren – immers zienderogen achteruitgaan waardoor een reeks sociale doelstellingen in het gedrang komen.

Maar aan de andere kant wordt ook het milieu er niet beter van. Volgens de OVAM werd in 2001 in Vlaanderen gemiddeld 3,85 kilogram textiel selectief ingezameld per inwoner. Per inwoner verdwijnt echter nog altijd gemiddeld 3,73 kilogram in de huisvuilzak. Slechts de helft van het textiel wordt dus gerecupereerd en op een of andere manier nuttig toegepast als tweedehandskleding of als grondstof in de lompenindustrie. De rest wordt als huisvuil verbrand. De selectieve inzameling van textielafval blijft dus ver achter op andere afvalstromen, waaronder bijvoorbeeld glas of papier en karton.

Dit heeft alles te maken met de bestaande anarchie en de onoordeelkundige inzet van middelen op het terrein met enerzijds een overaanbod van cabines – voor het zogenaamde brengsysteem – en van huis-aan-huisophalingen op sommige plaatsen, en een onderaanbod op veel andere plaatsen. Volgens een Nederlandse studie wordt een optimale inzameling op gemeentelijk vlak bereikt door een combinatie van één trimestriële ophaling aan huis en één container per 2.400 inwoners. De doelstelling van maximaal hergebruik wordt zwaar onder druk

Malcorps

gezet als herbruikbare tweedehandskleding samen met ander textiel in een ongesorteerde toestand, bijvoorbeeld in één zak, wordt ingezameld, zodat al het ingezameld textiel het statuut van textielafval verwerft.

Om zowel de waardevolle ecologische als sociale doelstellingen te behalen, is er nood aan een ont-dubbeling van de inzameling aan de bron – het scheiden van herbruikbaar textiel en van textielafval – en in het verlengde daarvan het werken met twee verschillende soorten vergunningen : de vergunning om tweedehandskleding te collecteren voor het goede doel en een vergunning voor het ontvangen van giften in het kader van het koninklijk besluit van 22 september 1823 enerzijds en de vergunning om textielafval in te zamelen anderzijds, en dit laatste naar Nederlands model.

Gezien de gemeenten bevoegd zijn voor de inzameling van afval op hun grondgebied, is het aan hen om een sanering van de sector ter plekke door te voeren. Ik hoor hier net van de heer Bex dat dit in zijn gemeente, die andermaal een pioniersgemeente blijkt te zijn, reeds lang wordt aangepakt. Het is ook aan de gemeenten om vergunningen toe te staan aan één of meer operatoren en concrete afspraken te maken over de ont-dubbeling van de inzamelingen en de modaliteiten van de breng- en haalsystemen. Ik verwijs in dit verband bijvoorbeeld naar het brengsysteem voor textielafval naar het containerpark, naar het gemengd en herbruikbaar afvaltextiel voor trimestriële ophaling door verenigingen voor het goede doel of naar het maximum aantal cabines voor inzameling van herbruikbare kleding voor het grondgebied van de gemeente.

Het is dan aan de OVAM om een kader terzake aan te bieden – bijvoorbeeld het aantal containers en de inzamelfrequentie aan huis – en voorstellen over de reglementering te formuleren. Ik verwijs in dit verband bijvoorbeeld naar de voorstellen die voorlagen in het kader van optie 5b van de samenwerkingsovereenkomst met de gemeenten.

Mevrouw de minister, onderschrijft u het principe dat in de sector van de textielinzameling sociale en ecologische doelstellingen het best samen kunnen worden gerealiseerd ? Hoe ver staat het met uw afspraken terzake met uw Vlaamse collega, bevoegd voor werkgelegenheid of met uw federale collega, bevoegd voor maatschappelijke integratie en sociale economie ?

Bent u het eens met de keuze voor een ont-dubbeling van de inzameling, zodat herbruikbare kleding en textielafval een eigen verwerking vinden ? Komt er een erkenningssysteem voor organisaties die textiel laten ophalen door de OVAM ?

Bent u bereid aan de OVAM te vragen duidelijke aanbevelingen te formuleren voor de gemeenten wat de sanering van de sector betreft – waarbij ik bijvoorbeeld denk aan de controle op vergunningen, het tegengaan van misbruik van vertrouwen en misleidende reclame – en wat de optimale mix van inzamel- en haalsystemen voor de herbruikbare en de afvalfractie betreft ? Wordt dit alsnog ingeschreven in de samenwerkingsovereenkomsten met de gemeenten ?

Vindt u het niet nuttig in een of meer gemeenten een pilootproject op te zetten over de gescheiden inzameling van textiel volgens de principes zoals hierboven beschreven, zodat op basis van de daar opgedane ervaringen veralgemeende aanbevelingen voor heel Vlaanderen en alle gemeenten kunnen worden gedaan ?

Is het de bedoeling om op termijn tot een sectoraal uitvoeringsplan textielafval te komen ? Zo ja, hoe ver staat het daar dan mee ?

Wordt er in een ondersteuning voorzien aan de sector om deze toe te laten tot een structurele en gespreide uitbouw van de textielrecuperatie te komen, vergelijkbaar met deze van de kringloopcentra waarmee uiteraard samengewerkt moet worden ? Deze samenwerking blijkt evenwel in de praktijk geen probleem te zijn.

Heeft de OVAM enig zicht op de stromen textielafval die naar het buitenland worden afgevoerd ? Wordt daarbij onderscheid gemaakt tussen gesorteerd textielafval, wat volgens de internationale wetgeving een groenlijststof is, en niet gesorteerd afval dat een oranjelijststof is ?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, in de praktijk zijn er toch een aantal problemen voor de werking van verenigingen die een sociaal doel behartigen. De loonkost voor mensen in dienst van die verenigingen is in sommige gevallen veel te zwaar in vergelijking met de inkomsten. Ik weet wel dat veel wordt gewerkt met vrijwilligers, maar voor sommige activiteiten is dat onmogelijk. De kringloopwinkels hebben een beter statuut dan de erkende ver-

Van den Eynde

enigingen. Nochtans staan de verenigingen al langer in voor de inzameling van kledij.

De heer Malcorps vraagt het ontdebellen van de inzamelingsstroom van het textielafval. Dat is heel moeilijk. Textiel moet eerst worden ingezameld voor kan worden beslist welke kledingstukken herbruikbaar zijn en welke moeten worden verwerkt. *(Opmerkingen van de heer Johan Malcorps)*

Mijnheer Malcorps, het is als particulier heel moeilijk om het onderscheid te maken tussen herbruikbare kledij en vodden. De normen van de ene liggen immers hoger dan die van de andere.

Mevrouw de minister, ook op het vlak van de vergunningen bestaat nog heel wat onenigheid. Wie levert de vergunning af? Doet de OVAM dat of de administratie Binnenlandse Aangelegenheden?

Er zijn ook problemen met verenigingen die minder goede praktijken blijken te doen. Op welke manier zult u optreden tegen dergelijke verenigingen? De gouverneur van de provincie Antwerpen heeft daarover een brief gestuurd aan alle gemeentebesturen. Hij pleit voor het afsluiten van contracten met erkende verenigingen in plaats van het zomaar toestaan aan elke vereniging om textielafval of herbruikbare kledij op te halen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Malcorps, dames en heren, het is heel positief dat de sector textielinzamelingen organiseert waarbij sociale en ecologische doelstellingen samen worden gerealiseerd. Ik sta voor 100 procent achter dat principe. De gesprekken hierover met zowel Vlaamse als federale collega's zullen worden voortgezet, maar pas na de optimalisering van de inzameling van textielafval, zoals werd omschreven in actie 62 van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen of UHA.

Actie 62 bepaalt : 'De selectieve inzameling van oude kleding en schoeisel voor hergebruik en de inzameling van lompen voor recyclage moeten verder stijgen. Deze inzameling gebeurt via huis-aan-huisophalingen of via containers verspreid in de gemeente in combinatie met het containerpark. Ook kringloopcentra zamelen deze afvalfractie in, al dan niet samen met de overige kringloopgoederen. Bij het plaatsen van containers door andere organisaties dan de gemeente, is het belangrijk dat enkel wordt gewerkt met ophalers die zijn erkend

en met wie de lokale besturen een overeenkomst hebben gesloten. De gemeente kan niet-erkende ophalers weigeren, zowel op de openbare weg als op privé-terreinen die toegankelijk zijn voor het publiek. Om een einde te maken aan de verwarring rond bonafide en malafide organisaties en illegale sorteerdere, zal de OVAM een lijst opstellen van erkende ophalers met wie de gemeenten overeenkomsten kunnen afsluiten. Deze erkende ophalers moeten aan een aantal criteria voldoen op het gebied van informatiedoorstroming, ophaal- en verwerkingsreglementering, sociale wetgeving en het afsluiten van contracten. Samen met de kringloopcentra en de ophaalorganisaties wordt een sluitend systeem uitgewerkt. Omdat de prijzen van de ingezamelde textiel fracties nogal kunnen schommelen en dit een directe impact heeft op de inzamelactiviteiten van vele organisaties moet een systeem worden uitgewerkt dat garandeert dat het textielafval continu wordt ingezameld.'

Deze actie in het UHA is een instrument om alles in orde te maken en waarmee we de mensen duidelijk kunnen maken dat de zakken die ze voor hun deur vinden van goede organisaties zijn.

Ontdubbeling van de inzameling wil automatisch zeggen dat er ook een dubbele ophaling moet zijn. Twee circuits organiseren is milieutechnisch niet aangewezen. Via actie 51 van het UHA zullen de gemeenten worden verplicht om een vorm van selectieve inzameling van textiel in te voeren. We leggen aan de gemeenten op om ervoor te zorgen dat de burger ergens terecht kan met oude kledij en vodden in de hoop de 3,73 kilogram per inwoner die nu nog in de huisvuilzak verdwijnt onder controle te krijgen en een beter percentage te halen. De inzamelende organisaties zullen via het erkenningensysteem veel beter worden gecontroleerd. Ik ben er geen voorstander van om nu te starten met een dubbel circuit. Het is inderdaad niet zo eenvoudig voor de particulieren om te beoordelen of een kledingstuk al dan niet in aanmerking komt voor hergebruik. De organisaties zijn beter geplaatst om zo'n beoordeling te maken.

De OVAM zal in eerste instantie via de VVSG overleggen met de gemeenten en daarna ook overleggen met de textielinzamelaars om uiteindelijk tot duidelijke en controleerbare aanbevelingen te komen. Op dit ogenblik zijn er geen plannen om dit op te nemen in de samenwerkingsovereenkomst met de gemeenten. De oefening was moeilijk, maar is nu klaar. De gemeenten stappen nu in de overeenkomst. We mogen de wagen niet te vol laden.

Dua

Ik herhaal dat ik geen voorstander ben van ont-dubbeling. We weten ondertussen al voldoende over de problematiek. Het is dan ook niet nodig om nog proefprojecten op te starten. We moeten er alleen voor zorgen dat het bestaande systeem beter draait en beter wordt gecontroleerd.

Het is niet de bedoeling om een sectoraal uitvoeringsplan textielafval op te stellen. Textielafval is een huishoudelijke afvalstroom en kan dus best een onderdeel blijven van het UHA. Op die manier wordt de coördinatie tussen al die afvalstromen beter verzekerd.

Eerst moeten de maatregelen worden genomen in uitvoering van het UHA. Daarna moeten we de zaak evalueren en onderzoeken of bijkomende ondersteuning nodig is. Wij werken op een gestructureerde manier samen met de kringloopcentra. Ook daar is een beweging op gang gekomen voor een betere organisatie van de tewerkstelling. Dat is geen goedkope zaak. Het is beter om die beweging af te ronden vooraleer we een volgend pakket aanpakken.

De export controleren is niet makkelijk. We overleggen met de douane en daardoor worden de stromen naar het buitenland steeds duidelijker. Het gaat daarbij doorgaans over export naar derde landen, niet naar EU-landen. Het grootste deel van het textielafval dat wordt geëxporteerd, valt onder de groenelijstafvalstoffen en daarvoor bestaat geen Europese reglementering. We hebben er dus heel weinig informatie over. De textielexport naar Afrikaanse landen is het grootst en daarover krijgen we wel informatie via de douane, zij het met mondjesmaat. We proberen om een beter zicht op de zaak te krijgen en daartoe hebben we afgesproken met de douane dat de inhoud van het textielafval steeds beter zal worden gecontroleerd. We hebben daarmee al een stap verder gezet om de sector onder controle te krijgen.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mevrouw de minister, ik ben heel blij dat er een beter toezicht zal komen via de erkenning van de verenigingen door de OVAM op basis van een aantal criteria en dat er richtlijnen voor de gemeenten komen inzake minimale voorzieningen voor textielinzameling.

Ik blijf toch bij mijn standpunt dat we moeten proberen om het totale inzamelingspercentage omhoog te trekken. Het moet veel hoger worden dan

nu en daardoor vermijden dat nog textiel in de huisvuilzakken terecht komt. Daarnaast moeten we behalve recyclage ook hergebruik opwaarderen. Een aantal verenigingen werkt op commerciële basis en in opdracht van de lompenindustrie. Zonder ont-dubbeling is het mogelijk dat het grootste deel van het textiel wel wordt ingezameld, maar ook gewoon wordt verwerkt. Het bestaande circuit voor hergebruik van kleren, de band met sociale tewerkstelling en het dienen van sociale doeleinden kan worden bedreigd. De opdracht is immers anders dan die van de kringloopcentra die vooral op het vlak van milieu werkzaam zijn.

Minister Vera Dua : De erkenning houdt ook in dat de ophalers moeten bewijzen wat ze met het opgehaalde pakket doen.

De heer Johan Malcorps : U kunt verenigingen met een louter commercieel doel niet weigeren. Als ze de overhand krijgen en er moet niet op voorhand worden gesorteerd, dan kunnen ze een bedreiging vormen voor de verenigingen die wel een goed doel nastreven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de ontduiking van heffingen op Vlaams afval dat gestort wordt in Wallonië

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de ontduiking van heffingen op Vlaams afval dat gestort wordt in Wallonië.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, veel Vlaams klasse II-afval of ongesorteerd bedrijfsafval, gaat voor uitsortering of conditionering naar het Waals Gewest. Na bewerking wordt het zogenaamd Waals afval, dat in Wallonië wordt gestort of verbrand. Ook het Brussels Gewest is vaak transitzone voor Vlaams klasse II-afval dat naar Waalse eindverwijdering gaat. Vlaams afval verandert door echte of vermeende uitsortering of conditionering in Brusselse sorteercentra in zogenaamd Brussels afval en wordt vervolgens gestort of verbrand in Wallonië. Op het storten of verbranden van Vlaams afval,

Malcorps

ook in een ander gewest, moet in Vlaanderen een heffing worden betaald. De heffing wordt op deze wijze ontdoken. Ook de verplichting om een afwijking of 'dérogation' te vragen op het Waals stortverbod voor afval uit een ander gewest, kan op deze wijze worden ontdoken.

Een soortgelijk systeem bestond vroeger ook in Vlaanderen. Het passeren via sorteercentra werd veelvuldig gebruikt om hoge afvalheffingen te vermijden, maar deze achterpoort werd in Vlaanderen onlangs gesloten. Het is de intentie van de Vlaamse regering om de inkomsten uit de Vlaamse afvalstoffenheffing met 6,2 miljoen euro op te trekken via heffingen op afval in sorteercentra in en buiten Vlaanderen dat nadien voor storten of verbanden verder wordt afgevoerd. De kans is reëel dat dit soort misbruik in Vlaanderen onmogelijk wordt gemaakt, maar dat het via de twee andere gewesten wordt bestendigd.

Uit de cijfers blijkt dat 302.447 ton Vlaams afval in Wallonië wordt geconditioneerd en 67.464 ton in Brussel. In Wallonië zou officieel 1.233 ton Vlaams afval worden verbrand, in Brussel 7.612 ton. Zowel in het Waals als in het Brussels Gewest zou 0 ton Vlaams klasse II-afval worden gestort. Dat is toch wel moeilijk te geloven. Ik baseer me op cijfers uit het verslag van de werkgroep gewestgrensoverschrijdende afvaltransporten van de OVAM.

Mevrouw de minister, welke maatregelen zult u nemen om dit soort misbruiken via gewestgrensoverschrijdende transporten definitief te bannen? Wat is het resultaat van het overleg tussen de bevoegde gewestelijke diensten de OVAM, de OWD en het BIM? Welke aanpassingen komen er aan het protocolakkoord terzake tussen de ministers van Leefmilieu? Welke stappen zullen worden ondernomen om de illegaal bekomen vermogensvoordelen – minstens de achterstallige heffingen – van bedrijven die in deze carrousel meespeelden, terug te vorderen?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, deze problematiek ligt me na aan het hart. We kennen allemaal de Waalse houding over bewerkte producten afkomstig van mest. Op dat vlak zijn ze katholieker dan de paus. Als het gaat over ons afval, wordt echter heel wat soepeler opgetreden. Ik heb het daar al over gehad met mijn Waalse collega-minister, de heer Forêt. De achterdeur in Vlaanderen is ondertussen inderdaad ge-

sloten. Het is uiteraard onze bedoeling om het ontduiken van heffingen tegen te gaan. Ook wij hebben vastgesteld dat de achterdeur in de andere gewesten nog steeds openstaat.

In het programmadecreet 2003 hebben we een en ander proberen te regelen. Sinds begin dit jaar is de zogenaamde sorteerdershewing van kracht. Dit is een heffing op het sorteren van afval. Die vervalt als het sorteercentrum aantoonde welke fracties verder worden gerecycleerd en dus zijn vrijgesteld van een heffing. Voor het andere deel, dat niet is gerecycleerd, moet worden aangegeven waar het is gestort of verbrand. Voor dat deel geldt de gewone heffing. Iemand die afval aanbiedt, krijgt toch een heffingsbiljet, ook al zegt hij te zullen recycleren. Als hij achteraf kan bewijzen dat er werd gerecycleerd, dan wordt het heffingsbedrag opnieuw afgetrokken. Het is dus de omgekeerde weg. We hopen dat het systeem veel effectiever zal blijken. Het is nog te vroeg om het te evalueren, want het is nog maar sinds het begin van het jaar in voege.

Het is de bedoeling om via de sorteerdershewing het ontwijkgedrag via sorteercentra in de andere gewesten of in het buitenland aan te pakken. De sorteerdershewing geldt immers ook voor de sorteercentra die niet in het Vlaams Gewest liggen. Ook de niet-Vlaamse sorteercentra zullen moeten aantonen welke fractie er wordt gerecycleerd om vrijgesteld te worden van de milieuheffing. De OVAM is reeds gestart met de controle op de bedrijven die mogelijk in aanmerking komen voor deze nieuwe heffing. Dat gebeurt natuurlijk in de eerste plaats in Vlaanderen, want wij kunnen natuurlijk niet zomaar optreden in Wallonië. De andere gewesten hebben tijdens het overleg met de andere bevoegde ministers toegezegd om mee te werken aan de controle. Ze hebben zelfs bevestigd er al het mogelijke aan te doen om de controle uit te voeren. Wij kunnen immers niet inspecteren in de andere gewesten. De niet-Vlaamse centra moeten echter wel verklaringen op papier zetten en die bezorgen aan de OVAM, want anders wordt er vanuit gegaan dat de fractie niet is gesorteerd, maar wel verbrand of gestort en zal de OVAM de conforme heffing aanrekenen. Het enige zwakke punt is de controle op de verklaringen die door de niet-Vlaamse sorteercentra aan de OVAM worden bezorgd. Wij kunnen die immers niet zelf controleren.

In het licht van het overleg werd de absolute garantie gegeven dat de andere gewesten zullen controleren. We zullen de zaak 6 maanden tijd geven. Als blijkt dat er toch nog gaten zitten in het controlesysteem, dan is het onze bedoeling om de zaak

Dua

op te nemen in een protocolakkoord tussen de ministers van Leefmilieu. Als ook dat niet helpt, dan moet worden gedacht aan een meer gestructureerde manier, eventueel via een samenwerkingsakkoord. We willen stapsgewijs werken.

Inzake de stromen die in het verleden in de andere gewesten werden verwerkt, beschikt het Vlaams Gewest over weinig mogelijkheden om alsnog een nieuwe milieuheffing in te stellen. Een heffing kan immers niet retroactief worden ingesteld. Voor de afvalstoffen die rechtstreeks in de andere gewesten werden gestort of verbrand, moest wel een milieuheffing worden betaald, maar de cijfers zijn inderdaad merkwaardig laag. Voor de beperkte stromen werden door de OVAM de nodige heffingen geïnd.

Sowieso zal altijd een relatief grote hoeveelheid Vlaams afval terecht komen in de Waalse sorteercentra om er gerecycleerd te worden. Het is dus niet zo dat alles wat er terecht komt, op een bijna frauduleuze manier op een stort of in een verbrandingsoven eindigt. Ook in Wallonië wordt Vlaams afval gerecycleerd, maar ik ben het volkomen met u eens dat de cijfers van vorig jaar duidelijk op een ontwijkgedrag wijzen.

Toen we de bepalingen in het programmadecreet voor de begroting 2003 hadden ingeschreven, stelden we zelfs plotseling nog een enorme toename vast van de afvalophalingen richting Wallonië om toch nog maar snel de laatste winsten te kunnen binnenrijven. Maar goed, ook die achterdeur is nu gesloten en op die manier hebben we nu het ontwijkgedrag richting Wallonië in de hand.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mevrouw de minister, het verheugt me dat u dit probleem onderkent en dat de nodige maatregelen getroffen worden om die laatste achterdeur te sluiten.

Het gaat niet alleen om de inkomsten van die heffingen, maar ook – en vooral – om het feit dat we inzake afvalbeleid niet de verkeerde signalen mogen geven. Het Waals Gewest kiest immers voor eindverwijdering – storting of verbranding – met alle gevolgen van dien, in plaats van voor recyclage het liefst zo dicht mogelijk bij huis.

Het is in dit verband belangrijk dat er tussen de twee gewesten wordt samengewerkt en dat we niet langer geconfronteerd worden met die absurde aangiften dat er nul ton of nul kilo Vlaams klasse

II-afval zou worden gestort in Wallonië, wat een pertinente leugen is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aanpassing van tarieven VZW Interventiefonds Oud Papier

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Gardeyn tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aanpassing van tarieven VZW Interventiefonds Oud Papier.

Mevrouw Gardeyn heeft het woord.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de Vlaamse gemeenten kregen het aangename bericht dat ze in januari of februari een bijdrage van het interventiefonds op hun rekening zouden zien verschijnen. Het gaat om het bedrag dat uitgevers van reclaimedruk sinds 1998 aan de gemeenten uitbetalen voor de inzameling en verwerking van het reclaimedrukwerk. Deze bijdrage is verre van kostendekkend voor de gemeenten.

De vergoeding past in de milieubeleidsvereenkomst papier van het Vlaams Gewest met de sector van het reclaimedrukwerk. De uitgevers van reclaimedrukwerk storten voor elke kilogram reclaimedrukwerk die zij in het Vlaams Gewest op de markt brengen, 0,37 eurocent in het Interventiefonds Oud Papier. Het totale bedrag van het fonds wordt vervolgens verdeeld onder de gemeenten a rato van de hoeveelheid papier en karton die zij in het desbetreffende jaar hebben ingezameld.

De vergoeding die de gemeenten deze maand ontvangen, omvat de geïnde bedragen voor het jaar 2001 en de saldi van de jaren 1998 tot en met 2000. In 2000 en 2001 ontvingen de gemeenten de door het fonds geïnde bijdragen voor 1998, 1999 en 2000. Feit blijft dat 0,37 eurocent per kilogram op de markt gebracht drukwerk verre van kostendekkend is voor de gemeenten. Uit gegevens van FOST Plus blijkt dat de inzameling van papierafval de gemeenten gemiddeld al 4,4 eurocent per kilogram kost, exclusief BTW. De kosten van de gemeenten voor de inzameling en verwerking van het

Gardeyn-Debever

papierafval worden dus zeker niet volledig vergoed door het fonds.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van deze problematiek ? Ziet u mogelijkheden om deze bijdragen aan te passen of op te trekken ? Op welke termijn kan dit gerealiseerd worden ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, de milieubeleidsvereenkomst reclaimedrukwerk voorziet inderdaad in een vergoeding voor de gemeenten voor de inzameling en verwerking van papierafval. Gelukkig hebben we nu eindelijk kunnen bekomen dat ze de achterstallige vergoedingen stilletjes aan beginnen uitbetalen. De betaling was immers niet alleen te laag, maar ook te traag.

Deze vergoeding dekt inderdaad verre van de kosten voor inzameling van papierafval : de bijdrage ligt op 0,37 eurocent per kilogram, terwijl de inzamelkosten volgens ons 5 eurocent per kilogram bedraagt. Gelukkig staat af en toe – zoals momenteel – de afzetprijs positief zodat de gemeenten op die manier nog wat van hun kosten kunnen recupereren. Dit neemt niet weg dat wat zij nu ontvangen, niet voldoende is om alle kosten te recupereren.

De MBO werd voor 5 jaar afgesloten. U weet waarschijnlijk dat we reeds enkele maanden aan het onderhandelen zijn over een nieuwe MBO die niet alleen zou handelen over reclaimedrukwerk, maar ook over de pers, wat iets moeilijker ligt. De bedoeling is om tot meer sluitende afspraken te komen.

De eigenlijke bedoeling is het tarief aan te passen zodat de reële kost voor de gemeenten wordt gedekt. Dit is echter een zeer moeilijke discussie, ook met de uitgevers van kranten en tijdschriften. Het is inherent aan een MBO dat er een akkoord met de betrokken sector is. Dit vereist de handtekening van alle partners. Het Vlaams Parlement heeft zich reeds uitgesproken over de richting die met het oog op de verbeteringen moet worden uitgegaan. Ik verdedig deze stelling van het parlement in de betreffende besprekingen en onderhandelingen rond de MBO's papier.

De huidige milieubeleidsvereenkomst loopt begin volgend jaar af. In de tweede helft van dit jaar hoop ik de procedure voor het afsluiten van een nieuwe milieubeleidsvereenkomst officieel op te kunnen starten. Dit betekent dat we medio 2003

een voorlopig akkoord moeten hebben over de krachtlijnen. Ik wil hier in alle rust verder aan werken en merk alvast bij de verschillende sectoren meer bereidheid om te komen in een betere regeling.

Ik wil hier nog aan toevoegen dat de betreffende MBO niet echt de beste te noemen is. Op de voorlaatste vergadering die dienaangaande op mijn kabinet werd gehouden en waarop ik zelf aanwezig was, stelde ik bij de partners inderdaad een grotere bereidheid vast om echt mee te gaan in de basisprincipes van een MBO. We hebben dus reeds kunnen bereiken dat de discussie voor hen open ligt en dat die vergoeding reëel moet zijn.

Hoewel het traag vooruitgaat, ben ik vrij optimistisch.

De voorzitter : Mevrouw Gardeyn heeft het woord.

Mevrouw Gardeyn-Debever : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is verwonderlijk dat het verschil zo groot is, maar er is toch wat vooruitgang in de zaak.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen voor het waterbeleid door financiële constructies

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de gevolgen voor het waterbeleid door financiële constructies.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, veel gemeenten in Vlaanderen zijn momenteel nog volop in de onderhandelingsfase tot het afsluiten van een cross border lease met een Amerikaanse investeerder. De VVSG publiceerde in haar tijdschrift van augustus-september 2002 hierover een artikel, waarin zij positief stond tegenover cross-border-leaseconstructies. De risico's waren volgens de VVSG laag en goed beheersbaar. Er waren dan ook nogal wat gemeentebesturen die dit nieuwe gegeven de ideale

Van den Eynde

oplossing vonden voor de slechte toestand van hun gemeentekas.

Diezelfde VVSG blijkt nu, een half jaar later, minder positief te staan tegenover cross-border-lease-constructies door gemeentebesturen. In haar tijdschrift 'Lokaal' van januari 2003 vraagt de VVSG zich af of een openbaar bestuur wel kan deelnemen aan financiële constructies waarbij de Amerikaanse belastingbetaler de bonus betaalt. Tevens noemt ze het opzetten van zo'n constructie niet risicool. Ze noemt het een soort Harry-Potterverhaal waarbij wordt gewaarschuwd dat de gemeentebesturen zelf de 'dreuzel' zouden kunnen worden in het verhaal.

Ongetwijfeld bent u op de hoogte van het feit dat eertijds in Nederland massaal zulke constructies werden afgesloten door allerhande instellingen, waaronder de waterschappen. De waterschappen in Hunze en Aa's in Nederland hebben besloten om niet verder te gaan met de cross-borderfinanciering van hun rioolwaterzuiveringsinstallaties, omdat bij nader onderzoek gebleken is dat de toepassing van nieuwe zuiveringstechnieken in de toekomst mogelijk belemmerd kan worden.

Mevrouw de minister, hebt u enig zicht op de constructies die in Nederland zijn afgesloten met de waterschappen? Op welke manier heeft dit een invloed gehad op het waterbeleid in Nederland? Welk standpunt werd door de Vlaamse regering ingenomen over het aangaan van financiële constructies zoals deze cross border lease? Ik heb in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden die vraag ook al gesteld, maar toch wilde ik uw standpunt als groene minister in de regering hierover horen. Verschillende collega's van Agalev staan immers argwanend tegenover deze constructies.

Zal het aangaan van een cross border lease door een aantal gemeenten gevolgen met zich meebrengen voor bijvoorbeeld Aquafin? Hebt u onderzocht of deze vorm van financiering uw beleid ten aanzien van water in het gedrang zal brengen?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mevrouw Van den Eynde, ik wil eerst het onderscheid maken tussen het ethisch aspect, de juridische aspecten en de positie van de voogdij hierin. In dit dossier is minister Van Grembergen de voogdijminister. Persoonlijk ben ik geen voor-

stander van dergelijke constructies, maar dat speelt geen rol, want we moeten alleen nagaan of deze constructies al dan niet voor juridische problemen zorgen, zowel voor de uitvoering van ons beleid als voor de uitvoering van het gemeentelijke beleid.

We weten dat in Nederland verschillende instanties een cross border lease hebben afgesloten. Het zijn in eerste instantie de waterschappen omdat vooral zij verantwoordelijk zijn voor het waterzuiveringsbeleid. We hebben gepoogd om inzage te krijgen in die contracten, maar dat is vrij moeilijk en we hebben de verschillende teksten nog niet ontvangen. Daar kan ik voorlopig niet veel over meedelen. Het is evenmin duidelijk in hoeverre dergelijke contracten in Nederland een invloed hebben op het echte waterbeleid. Wel is duidelijk dat er in Nederland sinds relatief korte tijd een totaal gewijzigde houding is.

Ik heb een persbericht uit Nederland gekregen waarin de staatssecretaris openlijk zegt dat ze tegen dit soort contracten is. Wat daarvan de gevolgen zijn, kan ik moeilijk inschatten, want de waterschappen in Nederland zijn zeer onafhankelijk. De situatie is daar waarschijnlijk vergelijkbaar met de onze, namelijk dat een minister ten aanzien van de gemeenten niet zomaar kan zeggen dat ze dat niet mogen doen omdat de minister ertegen is. Een van de redenen die wordt aangehaald is dat de beleidsvrijheid te beperkt zou zijn.

Juridisch gezien blijft de gemeente bij het afsluiten van een cross border lease eigenaar van het rioleringsnet omdat ze de gebruiksrechten verhuurt via een leasecontract voor 99 jaar en deze rechten meteen terughuurt met een subleasecontract. Het zou dus op zich geen effect hebben op de gebruiksrechten.

Deze constructie zou in principe geen beletsel mogen vormen voor de verdere uit- of ombouw van het rioleringsnet. Minister Van Grembergen moet als voogdijminister het eindoordeel uitspreken. Op 20 november 2002 heeft de heer Holemans vragen gesteld in de commissie. Het antwoord van minister Van Grembergen was dat er geen principiële bezwaren zijn tegen het toepassen van het systeem van cross border lease op voorwaarde dat de handelingsvrijheid van de gemeente op het vlak van waterbeleid en dus ook inzake het rioleringsnet niet zou worden aangetast. Aangezien de lokale overheid eigenaar blijft van het gehele stelsel, heeft de Vlaamse regering op voorstel van minister Van Grembergen tegenover deze constructie geen negatieve houding ingenomen.

Dua

Ik heb echter steeds het standpunt ingenomen dat dergelijke contracten slechts mogelijk zijn voor zover de inhoudelijke beleidsvrijheid van de gemeente en van het Vlaams Gewest, gevrijwaard wordt. Deze handelingsvrijheid voor de gemeente moet omwille van de rechtszekerheid dan ook in geschreven worden in de overeenkomst. Het zou wel eens kunnen dat Nederland met het probleem werd geconfronteerd dat in de contracten zelf onvoldoende garanties zijn opgenomen voor de handelingsvrijheid van de gemeenten. Indien echter zou blijken dat dit niet mogelijk is, dan zitten we met een ernstig probleem en moeten we onze houding herzien. De beleidsvrijheid is van essentieel belang.

Minister Van Grembergen wees erop dat de gemeenten die gebruik wensen te maken van het cross-border-leasesysteem driemaal aan een overheidscontrole worden onderworpen. De eerste controle geschiedt bij het voorleggen aan de provinciegouverneur van de beslissing van de gemeente om een financiële organisatie of bemiddelaar aan te stellen. De tweede controle vindt plaats bij de definitieve aanstelling van de bemiddelaar. De derde controle gebeurt op het moment dat het ontwerpproject aan de gemeenteraad ter goedkeuring wordt voorgelegd, waar zowel de provincie als de voogdijoverheid tegen kan optreden.

Aangezien de gemeente juridisch eigenaar blijft van het rioleringsstelsel en zelf moet instaan voor het onderhoud, de verbetering en de uitbreiding van het net, mogen we stellen dat de afsluiting van een cross border lease geen gevolgen zal hebben voor het waterbeleid, voor Aquafin en voor het rioleringsbeleid.

In het kader van het subsidiëringsbeleid inzake de aanleg van gemeentelijke rioleringen en/of KWZI's gaan we ervan uit dat, rekening houdend met het feit dat de gemeente juridisch eigenaar blijft van het rioleringsstelsel, haar recht op subsidie niet verliest. Mocht evenwel blijken dat er toch een invloed is op de beleidsvrijheid inzake het aanleggen van rioleringen, dan moeten we het huidige subsidiebesluit herbekijken. We willen immers enkel maar subsidies geven aan gemeenten die over voldoende beleidsvrijheid beschikken en beleidsplannen kunnen voorleggen om het Vlaamse beleid bijvoorbeeld inzake scheiding van hemelwater en afvalwater te kunnen doorvoeren. Op het moment dat wij zullen voelen dat dit in het gedrang komt, moeten we de zaak herbekijken en gaat de subsidiëring niet door.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de overdracht van gronden bij bodemverontreiniging

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de overdracht van gronden bij bodemverontreiniging.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, door de herstructurering van het defensiebeleid werd in de voorbije jaren een aantal militaire domeinen overgedragen aan het aankoopcomité van het ministerie van Financiën voor verkoop ervan.

Op 1 juni 1999 werd tussen het ministerie van Landsverdediging en het Vlaams Gewest een overeenkomst afgesloten inzake het natuurbehoud op een aantal militaire domeinen, waardoor Aminal beheerder is geworden van deze militaire domeinen. Andere militaire domeinen worden ook nu nog verkocht aan belangstellenden, waaronder vooral de gemeentebesturen. In het licht van de vele vragen die in het verleden hierover gesteld werden en van een aantal concrete dossiers van gekende bodemvervuiling op militaire domeinen stellen we ons een aantal vragen met betrekking tot de manier waarop de overdracht moet gebeuren indien men kennis heeft van het feit dat er op dat militair domein een bodemverontreiniging rust.

Mevrouw de minister, op welke manier moet het bodemattest aangevraagd worden bij overdracht of verkoop van een militair domein via het aankoopcomité ? Gelden er voor militaire domeinen uitzonderingsmaatregelen ?

Hoe moet een gemeentebestuur handelen bij overdracht als het weet heeft van een aanwezige bodemverontreiniging ? Welke initiatieven hebt u reeds ondernomen om de bodemverontreiniging op militaire domeinen aan te pakken ? Wat is de stand van zaken in de aanpassing van het Vlarebo ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, inzake de vragen over de bodemverontreiniging bij de verkoop van gronden, verwijs ik naar het decreet betreffende de bodemsanering en het uitvoeringsbesluit Vlarebo.

Bij iedere overdracht van grond moet er een bodemattest bij de OVAM aangevraagd worden. Over deze procedure werd en wordt door de OVAM via diverse kanalen informatie verspreid. Op de internetsite van de OVAM is er trouwens een aparte rubriek met veel gestelde vragen en antwoorden over bodemsanering. Tevens kan iedereen via deze website nagaan welke bodemattestaansvragen er die dag door de OVAM behandeld worden. Sinds 1 juni 2002 kan iedereen met een lopende rekening de bodemattesten via een internettoepassing aanvragen. Voor de militaire domeinen gelden er geen uitzonderingen, en bijgevolg is de klassieke bodemattesteringsprocedure van toepassing.

Naast de bodemattestregeling is er ook de verplichting tot uitvoering van een oriënterend bodemonderzoek. Deze onderzoeksplicht geldt enkel voor gronden waarop zogenaamde risico-activiteiten plaatsvinden en/of -vonden. De lijst van inrichtingen en activiteiten die bodemverontreiniging kunnen veroorzaken, is opgenomen in het Vlarebo en kan ook geconsulteerd worden op de OVAM-website. Bij de gemeente kan navraag worden gedaan over het al dan niet voorkomen van een risico-activiteit op een welbepaalde grond.

Indien een gemeente – gemeenten hebben hier geen aparte behandeling – een grond wenst te verwerven en uit het bodemattest blijkt dat er een saneringsnoodzaak op de grond rust, dan kan dit bij risicogronden enkel gebeuren voor zover door de overdrager een bodemsaneringsproject is opgesteld, een financiële zekerheid ten aanzien van de OVAM is gesteld en een verbintenis tot sanering jegens de OVAM is aangegaan. Deze regels dienen ter bescherming van de verwerver. Ook hier zijn er geen uitzonderingen gemaakt voor militaire domeinen. Er zijn afspraken gemaakt tussen de militaire overheid en de OVAM over de praktische uitvoering van de bodemonderzoeken.

Het bodemsaneringsdecreet voorziet niet in uitzonderingen. Er zijn evenmin bijzondere akkoorden of regels met betrekking tot de problematiek van bodemverontreiniging en -sanering bij overdracht van militaire domeinen. Er werd enkel een praktische afspraak gemaakt met de OVAM over de beste manier van werken.

De Vlarebo van 5 maart 1996 werd recent gewijzigd op 14 juni 2002. Die wijziging verscheen in het Belgisch Staatsblad van 7 augustus 2002. Op 17 januari 2003 werd nog een kleine wijziging ingevoerd en die verscheen in het Belgisch Staatsblad van 31 januari 2003. De Vlarebowijziging is dus afgehandeld.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik ben tevreden dat u meedeelt dat er geen uitzondering bestaat voor militaire domeinen. Ik heb echter een overnameakte van een notaris bij inzake de overdracht van een militair domein. In de akte staat dat : 'bij toepassing van artikel 43, paragraaf 2 van het bodemdecreet de onteigenaar zelf zal instaan voor de sanering van de onteigende goederen'. Ik heb het artikel opgezocht en kan niet echt iets vinden dat erop wijst dat de onteigenaar zelf moet instaan voor de sanering van de gronden.

We weten dat een aantal militaire domeinen verontreinigd zijn. Nu worden diverse militaire domeinen verkocht aan gemeentebesturen die de terreinen willen gebruiken voor sociale verkavelingen. Het vormt toch een probleem als alternatieven worden gezocht waarbij de militaire overheid niet de weg moet volgen van bodemsanering en bodemattest. De koper loopt daarbij het risico om voor de sanering op te draaien, ook al is de verontreiniger gekend.

Minister Vera Dua : Het is natuurlijk mogelijk dat de saneringskost wordt afgetrokken van de aankoopprijs zodat een verrekening gebeurt tussen koper en verkoper. Ik kan me niet mengen in dergelijke afspraken, voor ons is het van belang dat de gronden worden gesaneerd.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik wil u alleen maar waarschuwen. Het kan toch niet dat de gemeentebesturen die de wil hebben om een militair domein te kopen om er een sociale verkaveling te bouwen, de dupe worden door het inlassen van een paragraaf in het bodemsaneringsdecreet waarin trouwens niet letterlijk staat dat de onteigenaar moet opdraaien voor de saneringskosten. (*Opmerkingen van de voorzitter*)

Mijnheer de voorzitter, ik praat over een heel concreet dossier, maar ik heb geen namen genoemd. Ik heb het spel heel proper gespeeld. Ik heb trouwens nog een paar schriftelijke vragen gesteld over het dossier. Het is heel belangrijk dat de gemeentebestuurders...

Van den Eynde

sturen niet de dupe worden van de verkoop van verontreinigende militaire gronden.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde, ik reageerde gewoon met gezond boerenverstand. Om dergelijke overeenkomsten af te sluiten, moet men met twee zijn. Als de saneringsplicht rust op de eigenaar – dat is degene die wordt geacht om de vervuiler te zijn – en als de ontvanger van het onroerend goed akkoord gaat om de saneringsverplichting over te nemen, dan is dat zijn zaak. Voor de Vlaamse overheid telt alleen dat de sanering gebeurt. De gemeenten die zo'n akkoord afsluiten en een sanering overnemen die stukken van mensen kost, zijn dom. Dat heeft echter niets te maken met de OVAM of de Vlaamse overheid, maar alles met degene die de afspraak heeft gemaakt.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, de minister weet heel goed dat er zwaar verontreinigde militaire domeinen zijn. De Vlaamse overheid heeft echter geen weet van wat zich daar allemaal afspeelt. Ik wil enkel voorkomen dat gemeentebesturen die met goede bedoelingen een militair domein aankopen, het slachtoffer worden van het feit dat de federale overheid een attest vraagt. De OVAM weet in feite niet of de gronden verontreinigd zijn of niet, want er zijn nooit metingen gebeurd.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde, de minister heeft toch gezegd dat er geen uitzonderingsregeling is voor militaire domeinen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, ik zal het dossier aankarten bij de minister zodat ze goed zal weten waarover het precies gaat.

Mevrouw Isabel Vertriest : De kwestie geldt niet alleen voor militaire domeinen die worden aangekocht door gemeentebesturen, maar ook voor aankopen door privé-personen. Het gebeurt dikwijls dat een koper de bodemsanering op zich neemt op voorwaarde dat een bedrag wordt afgetrokken van de verkoopprijs. Het gaat daarbij niet over het rollen van mensen, het is enkel een kwestie van een snelle verwerving van de gronden. Veel gemeentebesturen gaan op die manier te werk. Ze zijn niet zo onwetend als mevrouw Van den Eynde laat uitschijnen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik heb een aantal bewijzen bij. Op welke manier kan ik die het best aan u overmaken ?

Minister Vera Dua : U kunt er best een brief bij voegen waarin u me vraagt om het dossier te onderzoeken. Op die manier wordt het een officiële opdracht voor mijn administratie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.54 uur.*
